

Sygn. akt I C 2629/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant Jakub Jasiński

po rozpoznaniu w dniu 01 lipca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda J. K. na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.217,- zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje pobrać od powoda J. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 1.444,87 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści cztery złote i osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia tłumacza i na poczet zwrotu kosztów podróży świadków.

Sygn. akt I C 2629/12

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 5 października 2012 roku powód J. K. – reprezentowany przez pełnomocnika r. pr. P. D. - wystąpił przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 7.828,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lipca 2010r. do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że powód zawarł z pozwaną spółką ustną umowę obejmującą usługi przewodnika po W. oraz pilota zorganizowanej przez pozwaną wycieczki w dniach 16-23 lipca 2010 roku. Strony uzgodniły wynagrodzenie powoda za świadczone usługi w kwocie 1900 Euro. Powód podniósł, że wykonał wskazane usługi jednak pozwana spółka mimo wezwania do zapłaty nie zapłaciła wymienionej kwoty. Wskazał, że wartość przedmiotu sporu stanowi kwota 1900 Euro w przeliczeniu na złote wg kursu z dnia 3 października 2012 roku wynosiła 7828,38 zł. **(pozew z załącznikami 1-36)**

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 29 stycznia 2013 roku (data nadania – k.87) pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.– reprezentowana przez pełnomocnika r. pr. E. J. podniosła zarzut przedawnienia roszczenia i wniosła o oddalenie powództwa w części ponad kwotę 700 złotych, w której uznała to części uznała powództwo. Ponadto strona pozwana wniosła o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu,

w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana wskazała, że w dniach 16-23 lipca 2010 organizowała ośmiodniowy wyjazd turystyczny (...) obejmujący podróż z K.do L., M.k/L., M., N., M. C., W., P., S. M.okolic R., F.i powrót do K.. Przyznała, że powód był pilotem wycieczki na podstawie ustnej umowy zawartej pomiędzy stronami, zaprzeczyła zaś wykonywaniu przez powoda w ramach umowy usług przewodnika turystycznego (do których powód nie miał uprawnień). Wynagrodzenie za wymienione usługi powoda strony ustaliły w kwocie 300,- złotych brutto dziennie, co daje łączne 2.400,- złotych. Pozwana wskazała, że z tytułu wymienionej umowy powód otrzymał już w dniu 23 lipca 2010 roku zaliczkę w kwocie 1.700,00 złotych wobec czego może się domagać jedynie zapłaty 700 złotych. Nadto dodała, że roszczenie powoda wobec upływu dwuletniego terminu przedawnienia uległo przedawnieniu w dniu 24 lipca 2012 roku (**odpowiedź na pozew z załącznikami k.44- 86**).

Na rozprawie w dniu 27 marca 2013 roku powód oświadczył, że przed wycieczką (w czerwcu 2010 roku) otrzymał tytułem zaliczki kwotę 1.000 złotych, o czym nie wspomniał w pozwie. Pozwana potwierdziła wskazany przez powoda fakt i oświadczyła, że powód otrzymał zatem łącznie kwotę 2.700 złotych, która przewyższyła już umówione wynagrodzenie (kwotę 1.000 złotych tytułem zaliczki przed wycieczką i kwotę 1.700 złotych w dniu powrotu tj. 23 lipca 2010 roku). (**protokół k.95-98**)

W piśmie z dnia 17 kwietnia 2013 roku (data nadania - k.195) pełnomocnik pozwanej wobec złożonych oświadczeń na rozprawie w dniu 27 marca 2013 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Nadto podtrzymał zarzut przedawnienia roszczenia. (**piśmo k.131-194**)

Na rozprawie w dniu 31 stycznia 2014 roku pełnomocnik pozwanego potrzymał wniosek o oddalenie powództwa w całości z uwagi na zapłatę powodowi umówionego wynagrodzenia w całości (z pisma przygotowawczego -k.133). Wyjaśnił, że uznanie powództwa w kwocie 700,- złotych w odpowiedzi na pozew nastąpiło na skutek błędu - wskazując że reprezentanci pozwanej zapomnieli o zapłacie powodowi kwoty 1.000,- złotych tytułem zaliczki przed wycieczką, na co wskazał sam powód w przesłuchaniu informacyjnym. Pełnomocnik pozwanej oświadczył, że cofa zarzut przedawnienia wskazując, że złożył go z ostrożności procesowej. (**protokół – k.330-334**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. K. posiada uprawnienia pilota wycieczek zagranicznych (nadane przez władze polskie) oraz przewodnika po mieście R. (nadane przez władze włoskie). Nie posiada uprawnień organizatora pobytu do dokonywania rezerwacji dla uczestników wycieczek (**bezsporne, k.15-16, zeznania powoda k.347-351**).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jest organizatorem turystyki i w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczy usługi w tym zakresie (**bezsporne**).

W dniach 16-23 lipca 2010 roku (...) sp. z o.o.organizowała ośmiodniowy wyjazd turystyczny (...) obejmujący podróż z K.do L., M.k/L., M., N., M.C., W., P., S. M., okolic R., F.i powrót do K.. W programie wycieczki nie było zwiedzania miasta R.. (**bezsporne, program –k.58-59**)

Powód J. K. zawarł z pozwaną (...) sp. z o.o. ustną umowę o świadczenie usług pilota wycieczki organizowanej w dniach 16-23 lipca 2010 roku. Umowa o świadczenie usług pilota obejmowała opiekę nad turystami, podawanie podstawowych informacji o odwiedzanym mieście oraz pośrednictwo w korespondencji między miejscowym biurem organizującym pobyt, zaś nie obejmowała organizowania pobytu, hoteli, wyżywienia czy autokaru. W ramach zawartej umowy strony umówiły się na wynagrodzenie powoda w kwocie 2.400,- złotych. (**wiadomość e- mail k.157, zeznania reprezentanta pozwanej E. G. k.403-407, zeznania reprezentanta pozwanej R. B. k.400-403, zeznania świadka W. B. k. 333-334, częściowo zeznania powoda k.350**).

Średnia stawka za usługę pilota wycieczki w tamtym okresie wahała się między 150-400 złotych dziennie. (**bezsporne, zeznania świadka W. B. k.334, zeznania świadka E. Ć. k.264-266, dokumenty k.61-69**)

Tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia J. K. przed wycieczką otrzymał kwotę 1.000,- złotych. **(bezsporne, zeznania powoda k.96 oraz k.349, k.403-407, zeznania reprezentanta pozwanej R. B. k.400-403, wiadomość e-mail potwierdzająca otrzymanie zaliczki - k.157).**

Pozwany zaakceptował propozycje powoda, aby organizacją pobytu uczestników wycieczki za granicą zajęło się przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w miejscowości M. T. (Włochy) prowadzone przez F. P. – znajomą J. K.. Prowadzona przez R. T. organizacja pobytu uczestników wycieczki obejmowała usługi w postaci zapewnienia autokaru z klimatyzacją, częściowego wyżywienia, jednego przewodnika i rezerwację hoteli **(zeznania reprezentanta pozwanej E. G. k.96-97, k.403-407, zeznania reprezentanta pozwanej R. B. k.400-403, wiadomość e-mail k.70, k.150, tłumaczenie przysięgłe korespondencji i faktur.160-166).**

W czasie wycieczki wynajęci zostali miejscowi przewodnicy turystyczni w M., W., M.C.i N.**(zeznania reprezentanta pozwanej E. G.k.405, tłumaczenie faktury k.165, częściowo zeznania powoda k.350).** Pobyt uczestników wycieczki w L.i S. M.był ograniczony do posiłku i zakupów w strefie wolnocłowej. **(zeznania reprezentanta pozwanej E. G.k.96-97, k.405, zeznania reprezentanta pozwanej R. B.k.400-403).**

(...) Sp. z o.o. zapłaciła (...) należności za wskazane usługi organizacyjne umówioną kwotę. **(bezsporne).**

Po powrocie do kraju w dniu 23 lipca 2010 roku J. K. otrzymał od (...) sp. z o.o. kwotę 1.700 złotych tytułem wynagrodzenia. Łącznie kwota jaka powód otrzymał od pozwanej wyniosła 2.700 złotych i przekroczyła umówione wynagrodzenie. **(zeznania reprezentanta pozwanej E. G. k.96-97, k.403-407, zeznania reprezentanta pozwanej R. B. k.400-403).**

Pismem z dnia 11 kwietnia 2012 roku J. K. wezwał (...) sp. z o.o. do zapłaty w terminie 7 dni wynagrodzenia w kwocie 7.933,64 złotych stanowiącej równowartość 1.900 Euro według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego z dnia 10 kwietnia 2012 roku. (k.35).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka M. S. (1) (k.256- 257), świadka E. Ć. (k.264-266), świadka W. B. – k.333- 334, reprezentanta pozwanego E. G. – k.96-97, k.403-407, reprezentanta pozwanego R. B. – k.400-403, częściowo powoda J. K. – k.96, k.347-351, częściowo świadka F. P. przesłuchanej drodze pomocy prawnej (k.370-374) oraz dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd oparł się również na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów.

Sąd dał wiarę zeznaniom reprezentantów pozwanego E. G., R. B., nadto zeznaniom świadków M. S. (2), E. Ć. i W. B., albowiem są one spójne i logiczne, znajdują ponadto potwierdzenie w przedstawionych dokumentach oraz częściowo zeznaniach powoda.

Sąd jedynie w części dał wiarę zeznaniom powoda w zakresie, w którym wskazał na fakt zawarcia umowy pilotażu wycieczki, otrzymania zaliczki od reprezentantów pozwanej, wynajęcia przewodników co do czterech miast w trakcie wycieczki, albowiem znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadków i w załączonych dokumentach.

W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiary zeznaniom powoda, bowiem są one niespójne, wybiórcze i nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym w postaci zeznań świadków i dokumentów.

Sąd jedynie w ograniczonym zakresie dał wiarę zeznaniom świadka F. P., w którym potwierdziła zorganizowanie pobytu uczestników wycieczki i otrzymanie z tego tytułu wynagrodzenia. Znajduje to potwierdzenie w zeznaniach reprezentantów pozwanej oraz dokumentach w postaci korespondencji i faktur między jej przedsiębiorstwem, a pozwaną spółką. W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiarygodności zeznań świadka, będącej znajomą powoda, albowiem zeznania te nie znajdują potwierdzenia w wyżej wymienionym materiale dowodowym.

Sąd nie czynił ustaleń w oparciu o zeznania świadka S. N. (k. 332). Zeznania te pomimo współpracy świadka z powodem nie budziły wątpliwości co do wiarygodności, ale były irrelevantne dla istoty sprawy.

Sąd nie czynił ustaleń w oparciu o zeznania świadka F. B. (k.208-209). Nie budziły one wątpliwości Sądu, jednakże świadek nie pamiętał dokładnie ról i zakresu obowiązków podczas wycieczki powoda J. K. i reprezentantki pozwanego E. G., wskazując jedynie na fakt opieki uczestników podczas wycieczki przez wymienione osoby.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że pozwana w niniejszej sprawie częściowo uznała roszczenie do wysokości kwoty siedmuset złotych. Jednakże z uwagi na przyznanie powoda do faktu otrzymania części wynagrodzenia, skutecznie cofnęła powyższe oświadczenie woli.

Zgodnie z poglądami wskazanymi w orzecznictwie odwołanie oświadczenia o uznaniu powództwa nie wymaga zachowania trybu uchylenia się od skutków prawnych czynności prawnej powstałej wskutek wad oświadczenia woli. Mianowicie:

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 sierpnia 2012 r. VI ACa 328/12: „Oświadczenie strony pozwanej o uznaniu powództwa, co do zasady, stanowi czynność procesową, której skuteczność zależy od spełnienia wymagań określonych przez k.p.c. Jest to czynność jednostronna, podejmowana wobec sądu. Zalicza się ją do aktów dyspozycyjnych, przez które strona decyduje o losach procesu, przyznając okoliczności uzasadniające żądanie i wyrażając zgodę na całkowite lub częściowe jego spełnienie. Strona pozwana może więc je cofnąć do momentu wydania wyroku przez zwykłe, jednostronne oświadczenie procesowe skierowane do sądu.”

(LEX nr 1220714)

Wyrok z dnia 24 marca 2009 r. Sądu Najwyższego w sprawie I PK 194/08 (LEX nr 528152) – „1. Strona może odwołać czynność procesową do chwili uprawomocnienia się orzeczenia zapadłego w następstwie uznania powództwa. Oznacza to, że pozwany może odwołać uznanie powództwa także w apelacji, a nie tylko do czasu wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji. W apelacji od wyroku opartego na uznaniu powództwa pozwany może wykazywać, że uznanie powództwa było sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzało do obejścia prawa (art. 213 § 2 k.p.c.). (...)”

Jeżeli nawet uznać inaczej, to strona pozwana skutecznie uchyliła się od skutków prawnych częściowego uznania powództwa wskazując, że brak było potwierdzenia na piśmie wystawionego przez powoda, co do pobrania przez niego pierwszej raty wynagrodzenia w kwocie 1.000,- zł., a reprezentanci pozwanej nie pamiętali początkowo okoliczności przekazania tej kwoty. W konsekwencji przyznanie przez powoda, że pobrał tę kwotę od pozwanej skutkowało zmianą stanowiska procesowego i wnioskiem o oddalenie powództwa w całości. Mając na uwadze powyższe nie ulega wątpliwości, że zostały spełnione przesłanki uchylenia się od skutków wskazanego oświadczenia, bowiem błąd był istotny (prawnie doniosły), gdyby zaś pozwany nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści. (art. 84 kc)

Podstawą roszczenia powoda jest art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odpowiedzialność kontraktowa dłużnika może mieć miejsce tylko wówczas, jeżeli spełnione są przesłanki odpowiedzialności. Są nimi: po pierwsze, niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (naruszenie zobowiązania) będące następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, po drugie - szkoda, po trzecie - związek przyczynowy między faktem niewykonania (nienależytego wykonania) zobowiązania a szkodą. Ciężar

dowodu istnienia wyżej wymienionych przesłanek w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu, a zatem w niniejszej sprawie na powódce.

Na podstawie materiału dowodowego nie wynika, aby zaistniały przesłanki odpowiedzialności kontraktowej pozwanej. Powód nie wykazał ani niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną, ani szkody a także związku przyczynowego.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że strony łączyła ustna umowa usług pilota wycieczki, na podstawie której powód zobowiązany był do opieki nad turystami, podawanie podstawowych informacji o odwiedzanym mieście oraz pośrednictwo w korespondencji między miejscowym biurem organizującym pobyt, zaś pozwany do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 2.400 złotych (300 złotych x 8 dni wycieczki).

Spornym elementem była kwestia zapłaty przez pozwanego za wykonaną usługę oraz powoływane przez powoda istnienie szerszego zakresu umowy (bądź drugiej umowy) dotyczącego przewodnictwa lub organizacji pobytu uczestników wyjazdu.

Powód mimo pierwotnego powoływania się na nieotrzymanie nawet w części umówionego wynagrodzenia oraz wywodzenia swojego roszczenia z dodatkowych usług przewodnictwa, w trakcie procesu przyznał, że otrzymał część umówionej zapłaty oraz potwierdził częściowo fakt przewodnictwa innych osób. Jednocześnie w toku postępowania zmienił podstawę dochodzonego roszczenia z zakresu przewodnictwa na współorganizację pobytu uczestników wycieczki (organizowanie pobytu, hoteli, wyżywienia czy autokaru).

Z drugiej strony powód nie wykazał, aby pozwana choćby w sposób dorozumiany (per facta concludentia) zawarła szerszą umowę i wyraziła zgodę na wyższe wynagrodzenie. Nie ulega wątpliwości, że pozwana korzystała w czasie wycieczki z usług przewodnictwa innych osób, zaś organizacją pobytu uczestników zajmowało się włoskie przedsiębiorstwo, które posiadało stosowne do tego uprawnienia. Powód przyjął na siebie częściowo pośrednictwo w dokumentacji między organizatorem pobytu, a pozwaną. Nawet ewentualny fakt pomocy powoda przy organizowaniu pobytu uczestników wycieczki (czy współorganizowania pobytu) bez wyraźnej zgody pozwanej na powyższe i bez ustalenia dodatkowego wynagrodzenia – nie skutkowało uwzględnieniem jego roszczeń.

Należy zauważyć, że w obecnym stanie prawnym rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Wobec powyższego obowiązek przedstawienia dowodów na poparcie prezentowanych twierdzeń spoczywa na stronach. Nadto na uwadze należy mieć treść przepisów art. 227 k.p.c. w powiązaniu z art. 6 k.c. Mianowicie pierwszy przepis wskazuje, że „przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.” Oznacza to, że Każde twierdzenie strony oraz uczestnika postępowania powinno być poparte dowodami. Natomiast art. 6 k.c. nakłada ciężar udowodnienia faktu na osobę, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (por. K. Pietrzykowski [w:] "Kodeks cywilny Komentarz" K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2002, tom 1, str. 52, teza 3a). Sąd podziela także stanowisko Sądu Najwyższego, w którym wskazuje on, że zasada kontradiktoryjności uwalnia sąd orzekający od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego którego dysponentem są strony. Bierność strony w zakresie postępowania dowodowego nie zobowiązuje sądu - poza wyjątkowymi przypadkami - do prowadzenia dowodów z urzędu (wyrok SN – Izba Cywilna z dnia 15 grudnia 1998 roku, sygn. I CKN 944/97, Prok.i Pr. 1999/I 1-12/38).

Warto w tym miejscu przytoczyć również spostrzeżenia z wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 marca 2012 r. I ACa 191/12, iż: Sąd pierwszej instancji może przeprowadzać dowody z urzędu wyjątkowo, a nadto, jego decyzja każdorazowo musi przybierać postać postanowień dowodowych, wskazujących na ściśle określony dowód, dopuszczony na konkretną okoliczność (art. 236 k.p.c.). Żadna ze stron nie może zostać zaskoczona

kierunkiem i zakresem postępowania dowodowego, zwłaszcza, gdy choćby częściowo rozmija się ono ze stanowiskami i argumentami, przedstawionymi Sądowi w roku procesu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podkreślenia wymaga, iż Sąd nie ma obowiązku dowodzić za wszelką okoliczności faktycznych, które są jedynie twierdzeniami jednej ze stron, mogącymi nie mieć odbicia w rzeczywistości.

Na marginesie wspomnieć należy, że w niniejszej sprawie pozwany podniósł w odpowiedzi na pozew (oraz w późniejszym piśmie) zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Jednakże cofnął wymieniony zarzut na rozprawie w dniu 31 stycznia 2014 roku (k.330), wskazując na złożenie go jedynie z ostrożności procesowej i podtrzymując swoje wnioski o oddalenie powództwa jako niezasadne.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego w toku procesu były koszty zastępstwa procesowego, tj. wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika ustalone w oparciu § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Ponadto na koszty procesowe składa się także opłata od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Uiszczenie tej opłaty stanowi, bowiem dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem. Tym samym, uiszczenie opłaty od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym. W związku z tym, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217,00 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu. (por. pkt. 2 wyroku)

W punkcie 3 wyroku Sąd orzekł w oparciu o art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). Powód winien zwrócić Skarbowi Państwa kwotę 1.444,87 złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia tłumacza i zwrotu podróży świadków (300,30zł + 300,30 zł + 365,60 zł + 478,67 zł)

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...).

Dnia 04.08.2014 r.